

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Mgr. M. M.,**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. JMK 16699/2016, sp. zn. S-JMK 100525/2015/ODOS/Bo

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 22. 5. 2015, č. j. ODSČ - 70709/15-22 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „silniční zákon“).
2. Přestupků se žalobce dopustil dne 20. 2. 2015 v 15:00 hod. v v ulici jako řidič motorového vozidla tovární značky, RZ: tím, že neměl za jízdy rozsvícena obrysová a potkávací světla, ani světla pro denní svícení (porušil § 32 odst. 1 silničního zákona), při řízení neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla [porušil § 6 odst. 8 písm. a) a b) silničního zákona]; za jízdy držel v pravé ruce mobilní telefon [porušil § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona]. Uvedeným jednáním se dopustil shora citovaných přestupků. Za spáchání přestupků byla žalobci uložena pokuta podle § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona ve výši 2.500 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (§ 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o přestupcích“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), a silniční zákon. Bylo rozhodnuto v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se chybně vypořádal s odvolacími argumenty žalobce a některé přešel bez povšimnutí (poznámka soudu: žalobce toto tvrzení neupřesnil). Žalovaný nevypořádal celou řadu odvolacích námitek (poznámka soudu: žalobce tyto námitky neupřesnil). Zejména šlo o procesní postupy ve vztahu k materiálnímu aspektu skutků. Zákonným způsobem nebyly vypořádány důkazní návrhy žalobce ohledně rekonstrukce skutku, výsledku spolujezdce a zatmavených skel na vozidle (poznámka soudu: skla v tomto případě nebyla vůbec řešena). Žalovaný přešel bez povšimnutí námitku týkající se způsobu ovlivňování policistů za prokázané přestupky, stejně tak požadavek na základní identifikaci mobilního telefonu a manipulace s policejním spisem. Stejně tak dosud nebyly vypořádány všechny důvody zakládající pochybnost o nepodjatosti oprávněných úředních osob (poznámka soudu: veškeré námitky žalobce nijak blíže neupřesnil).
4. Žalobce nenaplnil ani jednu z uvedených skutkových podstat přestupků. Policista S. sice ve své výpovědi dle žalobce uvedl, že jasně viděl, že řidič držel v pravé ruce u ucha mobilní telefon, avšak podle žalobce neuvedl, že by to viděl „při řízení vozidla“. Proto žalobce nenaplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona, neboť při řízení vozidla nedržel v ruce telefonní přístroj [§ 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona].
5. Z výpovědi svědka P. sice vyplynulo, že žalobce za jízdy telefonoval, avšak nikoliv, že by v provozu na pozemních komunikacích držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj.

Ani tento svědek podle žalobce neuvedl nic, z čeho by mohlo vyplývat to, že se žalobce dopustil přestupku. Žalobce současně nevyloučil, že mohl telefonovat, avšak pouze za pomoci handsfree, kdy telefonní přístroj v ruce nedržel.

6. Shora uvedené žalobce popřel v odvolání a dále popřel i to, že by se dopustil ostatních skutků, tj. že by neměl za jízdy rozsvícená světla, a že by neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. V odvolání k tomu uvedl, že se tato tvrzení nezakládají na pravdě a ze správního spisu nevyplývá pro tato tvrzení jediný věrohodný důkaz. Ve správním řízení navrhl pro potvrzení svých tvrzení výslech svého spolujezdce, avšak žalovaný tento důkazní návrh zamítl. Žalovaný dále v rozhodnutí o odvolání přešel odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, když ani jeden z policistů údajný mobilní telefon nepopsal. Žalovaný se tímto soudním rozhodnutím neřídil.
7. Žalovaný i přes výše uvedené v napadeném rozhodnutí chybně označil výpovědi policistů za vzájemně souladné, a to vše za situace, kdy policisté spáchání přestupků zjistili nikoliv při kontrolní činnosti, ale při běžné hlídkové službě za jízdy služebním automobilem. Někde je tvrzeno, že policisté stáli u silnice, jinde zase, že měli jezdit ve služebním automobilu. Ze shora uvedených důvodů je proto napadené rozhodnutí nezákonné.
8. Jelikož se žalobce dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvod pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, podal ve správním řízení námitku podjatosti. Prvostupňový správní orgán konstatoval k vznesené námitce podjatosti, že se obviněný k ústnímu jednání bez řádné omluvy nedostavil a důvod omluvy z jednání neshledal za řádný. Ačkoliv ústní jednání není úkonem, který by nesnesl odkladu, ústní jednání proběhlo. Oprávněná úřední osoba měla správně posečkat do vydání rozhodnutí o námitce podjatosti. Žalovaný později setrval na nezákonném stanovisku prvostupňového správního orgánu a současně přiznal, že se prvostupňový správní orgán chybně procesně vypořádal se vznesenou námitkou podjatosti. Takový právní názor žalovaného pokládá žalobce za vadný. Správný postup vyplývá z § 14 SŘ, přičemž platí, že do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Provedení ústního jednání ve věci však nebylo úkonem, který nesnese odkladu. Jednání dne 12. 5. 2015 tak proběhlo v rozporu se zákonem. Prvostupňový správní orgán se o námitce podjatosti dozvěděl ještě před jednáním, přesto jednání proběhlo. V takovém postupu spatřuje žalobce nezákonný postup. Odmítl dále tvrzení prvostupňového správního orgánu, že vznesené důvody podjatosti byly pouze fabulací žalobce, a že jimi byl sledován obstrukční účel.
9. Žalobce byl zkrácen na svých právech (neúčastnil se provádění důkazů, nemohl navrhnout důkazy, vyjadřovat se apod.), neboť očekával, že ve věci nebude jednáno. Proto se k jednání nedostavil. Předpokládal, že nejprve bude rozhodnuto o námitce podjatosti. Přesto oprávněná úřední osoba vedla dále řízení a dokonce vydala i rozhodnutí. Takový postup žalobce označil za nezákonný.

10. Prvostupňový správní orgán se podle žalobce nevypořádal se zaviněním. Tuto nezákonnost se pokusil zhojit žalovaný, avšak ani on nedostal požadavkům zákona. Podle žalobce je nutné zavinění prokázat u všech skutků a řádně odůvodnit. To se však nestalo. Způsob zavinění absentuje i ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí. V posuzované věci tedy nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění žalobce u domnělých přestupků.
11. Žalobce již v odvolání uvedl, že jeho jednáním nedošlo k naplnění materiální stránky přestupků, které jsou mu kladeny za vinu, a že se s tímto aspektem prvostupňový správní orgán nevypořádal.
12. Nebylo prokázáno, že by došlo k ohrožení zájmu společnosti, dokonce to nebylo ani tvrzeno. Není zřejmé, jaký zájem společnosti měl být ohrožen nebo porušen. V uvedené věci k žádnému ohrožení zájmu společnosti nedošlo a u přestupku spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu dokonce ani dojít nemohlo. Takové jednání nemůže naplnit materiální aspekt přestupku. Policie si totiž vždy řidiče lustruje a zjišťuje, zda řidič má platný řidičský průkaz, zda nemá uložen zákaz činnosti apod. Nepředložení řidičského průkazu tedy žalobce nemohl porušit společenský zájem na dodržování pravidel a ani zájem na bezpečnosti provozu. Z rozhodnutí přitom nevyplývá, kolik se v daném místě a čase nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgány se ani nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Podle žalobce se měly těmito okolnostmi zabývat. Nerozsvícený automobil bude nebezpečný v noci, avšak minimální ohrožení bude působit za jasné viditelnosti a přes den. Žalobce k tomu již v odvolání poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, ze kterých vyplývá, že správní orgány jsou povinny vždy zkoumat, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, tj. zda došlo k naplnění formálního i materiálního znaku přestupku. V dané věci správní orgány neprokázaly naplnění materiální stránky přestupků.
13. Ve smyslu § 36 odst. 3 SŘ měla být žalobci dána možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce však nebyl schopen seznat (z poskytnutého poučení na předvolance), kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít prvostupňový správní orgán opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Důvodně tedy předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednáno, a že mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům ve spise. Toto však správní orgán neučinil. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248, když uvedené rozhodnutí odkazuje na možnost účastníka řízení seznámit se s obsahem správního spisu v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Účastníku řízení musí být řádně sděleno, kdy tento okamžik nastane.
14. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné a soudu navrhl, aby rozhodnutí společně s prvostupňovým správním rozhodnutím zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. V písemném vyjádření ze dne 2. 8. 2016 žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami a vyjádřil se ke všem rozhodným skutečnostem. Úvahy podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, pročež na toto odůvodnění odkázal. Některé pasáže z odůvodnění napadeného rozhodnutí znovu zopakoval.
16. V řízení byly shromážděny dostatečné podklady, ze shromážděných podkladů byl bezpečně zjištěn stav věci. Zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech.
17. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
19. Žalobce v žalobě v bodě II. a III. uváděl zcela nekonkrétní námitky, které se týkaly odvolacího řízení a v něm uplatněných procesních postupů (žalovaný údajně nevypořádal celou řadu odvolacích námitek, nevypořádal důkazní návrhy žalobce ohledně rekonstrukce skutku, odměňování policistů apod.). Vzhledem k nekonkrétnosti těchto námitek se k nim soud může vyjádřit pouze obecně s tím, že je nepovažuje za důvodné, resp. že by mohly zakládat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány se ve správním řízení řádně vypořádaly s důkazními návrhy žalobce. Rovněž se správní orgány, především žalovaný, vypořádaly se všemi rozhodnými skutečnostmi, které se v posuzované věci vyskytly (viz výklad dále).
20. Soud nemohl přisvědčit žalobní námitce spočívající v tom, že žalobce nenaplnil ani jednu skutkovou podstatu přestupků (přestupky specifikovány v bodě I. tohoto rozsudku). V této souvislosti žalobce v žalobě zopakoval své tvrzení, které uplatnil již v odvolání, a to, že policista S. ve své výpovědi neuvedl, že by žalobce držel mobilní telefon při řízení vozidla, a svědek P., ačkoliv uvedl, že žalobce za jízdy telefonoval, podle žalobce neupřesnil, že by tak činil v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla. Ze svědeckých výpovědí podle žalobce nevyplývalo, že by se dopustil přestupku, neboť mohl telefonovat pomocí handsfree. Ke všem skutkům žalobce ještě uvedl, že se ve správním spise nenachází jediný důkaz, který by potvrdil, že se těchto skutků žalobce dopustil, přitom výslech spolujezdce žalobce byl nezákonně odmítnut a mobilní telefon nebyl policisty popsán.

21. Výše uvedenými tvrzeními žalobce se již žalovaný zabýval v rozhodnutí o odvolání. Podle soudu dospěl k přezkoumatelným a zákonným závěrům.
22. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se dopustí přestupku ten, kdo při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
23. Podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona se dopustí přestupku ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
24. V souvislosti s posledně citovaným ustanovením bylo žalobci kladeno za vinu, že svým jednáním porušil § 7 písm. c) silničního zákona, podle něhož řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Žalobce dále porušil § 6 odst. 8 písm. a) a b) silničního zákona, podle něhož musí řidič motorového vozidla mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz, b) osvědčení o registraci vozidla. Žalobce dále porušil § 32 odst. 1 silničního zákona, podle něhož musí mít motorové vozidlo za jízdy rozsvícena obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení, pokud je jimi vybaveno.
25. Aby bylo možné žalobce uznat vinným ze shora uvedených přestupků (shora provedený výčet povinností řidiče), muselo být ve správním řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce řídil motorové vozidlo a současně neměl za jízdy rozsvícena obrysová a potkávací světla ani světla pro denní svícení, přičemž dále neměl při řízení u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, a dále že při jízdě vozidlem držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
26. V posuzované věci nebylo sporu o tom, že žalobce byl řidičem vozidla RZ: a jako tento řidič byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobce byl bezpečně ztotožněn jako řidič předmětného vozidla, neboť Policii ČR předložil svůj občanský průkaz, což mj. vyplývá z oznámení přestupku, které bylo na místě sepsáno. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za prokázána rovněž zjištění, že žalobce držel při řízení v ruce telefonní přístroj, dále řídil neosvětlené motorové vozidlo (neměl za jízdy rozsvícená obrysová a potkávací světla či světla pro denní svícení) a dále při řízení neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Výše uvedená pochybení žalobce byla prokázána svědeckými výpověďmi policistů P. S. a K. P., kteří vozidlo žalobce zastavili a kontrolovali, a dále písemnostmi – oznámením přestupku a úředním záznamem, které byly policisty vypracovány bezprostředně po spáchání přestupků.
27. O pozornost policistů se žalobce zasloužil sám právě proto, že řídil vozidlo, které nemělo za jízdy rozsvícená světla. Z výpovědi obou policistů vyplynulo, že vozidlo žalobce – černý M., jedoucí v řadě vozidel, bylo zastaveno z toho důvodu, že nemělo rozsvícená světla. Při zastavování vozidla (i přesto, že jeden z policistů K. P. ještě chvíli řešil přestupek s jiným řidičem) oba policisté zřetelně viděli přes čelní sklo žalobce, jak coby řidič tohoto vozidla

telefonuje a v telefonování pokračoval i po zastavení vozidla. Policista P. S. situaci ve své výpovědi upřesnil dokonce tak, že při zastavování vozidla žalobce držel v pravé ruce u ucha mobilní telefon a po zastavení a přistoupení k vozidlu žalobce tento stále telefonoval. Toto ve své výpovědi potvrdil i policista P. tak, že uvedl, že *„přestupce nás ignoroval a asi minutu trvalo, než vyřídí hovor.“* Z obou výpovědí policistů dále vyplynulo, že žalobce byl ve vozidle zcela sám. Hlídce policistů předložil na výzvu pouze občanský průkaz. Řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla žalobce nepředložil. Z tvrzení policistů dále vyplynulo, že žalobce nesouhlasil s přestupky a požadoval přestupky oznámit příslušnému správnímu úřadu. To také hlídka učinila.

28. Pokud žalobce v žalobě namítal, že svědek S. dostatečně netvrdil, že mobilní telefon žalobce držel v ruce právě při řízení vozidla, pak k tomu krajský soud uvádí, že z obou výpovědí policistů, které se vzájemně doplňují a nestojí v jakémkoliv kontrastu proti sobě, vyplývá, že žalobce držel v ruce mobilní telefon ještě za jízdy, kdy policisté začali vozidlo zastavovat. Z obou výpovědí policistů také vyplynulo, že žalobce pokračoval v telefonování i po zastavení vozidla. Soud k tomu doplňuje, že žalobce nové telefonní číslo po zastavení vozidla nevytiskával do přístroje, pokračoval v dříve započatém hovoru. Obě výpovědi policistů sice nejsou do posledního detailu shodné, což svědčí o tom, že každý subjekt vnímá probíhající okolnosti mírně odlišně a při sledování konkrétní události kladou důraz na jiné detaily. Avšak rozdíly ve výpovědích policistů jsou podle soudu marginální a v rozhodných zjištěních se zcela podporují (v žádném případě se nevylučují). Menší rozdílnost ve výpovědích také svědčí o tom, že tyto nebyly předem dohodnuty.
29. Pokud pak žalobce v souvislosti se shora uvedenými výpověďmi policistů ještě namítal, že policista P. neuvedl, že žalobce držel v ruce při řízení vozidla telefonní přístroj, pak k tomu krajský soud uvádí, že policista P. skutečně uvedl, že *„jasně viděl, že řidič telefonuje a telefonoval stále i po zastavení vozidla kolegou.“* Dále ještě doplnil, že *„přestupce nás ignoroval a asi minutu trvalo, než vyřídí hovor.“* Je pravdou, že tento policista neupřesnil, že žalobce držel telefonní přístroj v ruce, avšak lze zcela pochybovat o tom, že by na okolnost telefonování policista poukazoval tehdy, pokud by šlo o telefonování pomocí handsfree. Ve spojení s výpovědí druhého policisty (P. S.) byly pak okolnosti telefonování zcela upřesněny, a to tak, že *„jasně jsem viděl, že řidič tohoto vozidla držel v pravé ruce u ucha mobilní telefon.“* Policista S. toto dále po zastavení vozidla upřesnil tak, že *„přišel jsem k vozidlu přestupce, který stále telefonoval.“* Z uvedeného lze bez pochyby dovodit, že žalobce řídil vozidlo (těsně před zastavením policií) a v pravé ruce u ucha držel mobilní telefon a telefonoval.
30. Žalobce sice v žalobě uvedl, že mohl telefonovat případně za pomoci handsfree, avšak žádný důkaz pro toto tvrzení nenavrhoval. Pokud ve správním řízení měl být odmítnut jeho důkazní návrh na výslech údajného spolujezdce (v žalobě žalobce jeho jméno neupřesnil, avšak ze správního spisu soud zjistil jméno V. J.), pak takový postup byl zcela správný, neboť z výpovědi obou policistů jasně vyplynulo, že žalobce se nacházel ve vozidle při jeho zastavování hlídkou policistů sám. Tvrzení žalobce o přítomnosti spolujezdce tedy nebylo možné uvěřit.

31. Pozornost policistů přitáhl žalobce právě tím, že řídil vozidlo, které nemělo rozsvícena žádná světla, ač je jimi vybaveno. Policie ČR musí dbát na bezpečnost silničního provozu, a proto musela vozidlo zastavit a zkontrolovat. Takové vozidlo by bylo totiž nebezpečným pro ostatní účastníky silničního provozu. Okolnost, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj, byla objektivně vnímatelná lidským zrakem. Policisté ve svých výpovědích tak potvrdili to, co viděli, aniž by k tomu potřebovali zvláštní vybavení nebo jinou odbornou znalost. Totéž pak v daném případě platilo pro neosvětlení vozidla a pro nepředložení řidičského průkazu a osvědčení o registraci vozidla. Všechny přestupky tedy byly vnímatelné pouhým zrakem. Z obsahu správního spisu také nic neukazovalo na to, že by službu konající policisté byli zaujatí vůči žalobci nebo, že by podali ve věci zaujatou svědeckou výpověď. Průběh dopravní kontroly byl zcela standardní. Policisté vykonávali svoji služební činnost, při které byli vázáni povinnostmi, aby případný zásah do práv žalobce nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním úkonem a rovněž, aby žádné osobě nevznikla bezdůvodná újma. Policisté neměli na věci jakýkoliv zájem. Současně nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté výše uvedené zásady překročili.
32. Výpovědi policistů se v zásadních věcech nerozcházel, naopak jejich výpovědi spolu korespondovaly, a to nejen ohledně okolností držení telefonního přístroje v ruce za jízdy, ale také v případě okolností neosvětlení vozidla za jízdy a nepředložení řidičského průkazu a osvědčení o registraci vozidla žalobcem, neboť tyto doklady při řízení u sebe neměl. Výpovědi policistů byly vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by měli policisté zájem na stíhání žalobce. Konali pouze svoji služební povinnost. Oba policisté neznali žalobce. Ze správního spisu současně nevyplynula žádná „nepřiměřená míra horlivosti“ těchto policistů. Oba policisty tak bylo možné považovat za nestranné svědky. O údajných odměnách policistů soudu není nic známo a takovou námitku žalobce považuje za čistě spekulativní a ničím nepodloženou.
33. Naopak žalobce, ač byl řádně k ústnímu projednání přestupků předvolán, bez omluvy se nedostavil a nevyžil tak svého práva klást svědkům (policistům) otázky a vyvrátit jejich tvrzení. Teprve až nyní v žalobě zcela spekulativně vyhodnocuje výpovědi policistů a tvrdí, že policista S. neuvedl, že mobilní telefon měl žalobce držet při řízení vozidla a naopak policista P. neuvedl, že telefonní přístroj měl žalobce držet v ruce při řízení vozidla. Ve skutečnosti však byly svědeckými výpověďmi policistů jasně prokázány skutkové okolnosti případu (viz výklad výše). Na základě provedených důkazů bylo spáchání přestupku (držení telefonního přístroje při řízení vozidla) žalobcem spolehlivě prokázáno, a to na podkladě oznámení přestupků, úředního záznamu a výpovědí obou policistů. Hodnocení důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně. V této souvislosti lze také odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, který na straně 6 až 8 odkazoval na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž dovozoval správnost svého postupu v uvedené věci.
34. Výše uvedené závěry lze aplikovat rovněž na ostatní žalobcem spáchané přestupky a závěry o nich (neosvětlení vozidla při jízdě, nepředložení řidičského průkazu a osvědčení o registraci vozidla). Přitom však soud poznamenává, že z podané žaloby nevyplynula ve

vztahu k těmto dalším přestupkům žádná konkrétní námitka. Lze tedy uzavřít, že žalobce spáchal všechny výše citované přestupky.

35. Není vadou, pokud žalovaný neaplikoval žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86. Z napadeného rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů byly vzaty výpovědi policistů (ohledně telefonování žalobce mobilním telefonem při řízení vozidla) za nestranné a věrohodné. Jak plyne z judikatury správních soudů, držení hovorového zařízení řidičem při jízdě v automobilu představuje obtížně zachytitelné jednání, u něhož je třeba dbát na přesvědčivost důkazů, zejména je třeba porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími zjištěnými skutečnostmi. V této souvislosti je potřeba poukázat na to, že obě výpovědi policistů byly vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. Naopak obrana žalobce byla nekonkrétní a slova policistů, použitá v jejich výpovědi, byla vytrhávána z kontextu. Námitky žalobce lze označit za liché, vyvrácené svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a motivované snahou vyhnout se odpovědnosti a sankci za přestupky. Ve věci byly shromážděny dostatečné podklady, na jejichž základě byl zjištěn řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 SŘ). Kromě listinných podkladů byly ve věci podstatné právě svědecké výpovědi zasahujících policistů, které vyvrátily obhajobu žalobce a prokázaly, že se žalobce dopustil jednání, které mu bylo ve správním řízení kladeno za vinu. Ohledně relevantních okolností (žalobce byl řidičem vozidla, při řízení držel v ruce telefonní přístroj, řídil vozidlo, aniž by měl za jízdy rozsvícena obrysová a potkávací světla či světla pro denní svícení, při řízení vozidla u sebe neměl řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla), nevznikly pro vydání rozhodnutí žádné pochybnosti.
36. Ačkoliv žalobce v žalobě namítal, že policisté zjistili spáchání přestupku nikoliv při cílené kontrolní činnosti, ale při hlídkové službě, nelze podle krajského soudu z této situace dovozovat jakoukoliv nezákonnost. Zastavení a kontrola předmětného vozidla byla nezbytná právě z toho důvodu, že se vozidlo pohybovalo na komunikaci, aniž by mělo rozsvícena obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení. Takové vozidlo je nebezpečným pro ostatní účastníky silničního provozu. Proto nejbližší policejní hlídka musela zasáhnout a předmětné vozidlo zastavit a řidiče zkontrolovat. Ve výše uvedených tvrzeních, které žalobce rozporoval, krajský soud nespatřuje žádné pochybení, a to ani v tom, že se běžná hlídková služba pohybuje služebním automobilem („za jízdy služebním automobilem“). Policisté ve své výpovědi uvedli, že stáli u silnice na ulici P. na pravé straně vozovky cca 300 m od T. n. směrem na T. n. Z uvedeného je zřejmé, že se v rozhodném momentě nepohybovali ve služebním automobilu, ale stáli na okraji vozovky. Pokud pak bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že měli „jezdit ve služebním automobilu“, pak toto zřejmě dopadá na obecný průběh hlídkové služby s jízdou služebním automobilem. Případné nevhodné vyjádření žalovaného ale nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
37. Žalobce dále nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval v tom, že ačkoliv uplatnil námitku podjatosti oprávněné úřední osoby ještě před ústním jednáním, ústní jednání proběhlo, aniž by šlo o úkon, který nesnese odkladu. Žalobce očekával, že ve věci

z důvodu uplatnění námitky podjatosti nebude jednáno, a proto se k jednání nedostavil. Domníval se, že bude nejprve rozhodnuto o námitce podjatosti.

38. K výše uvedené námitce krajský soud uvádí, že v posuzované věci bylo zahájeno řízení o přestupcích v souladu s § 46 odst. 1 SŘ doručením oznámení o zahájení řízení žalobci. Oznámení včetně předvolání k ústnímu jednání žalobce obdržel podle údajů na doručence založené ve správním spise dne 26. 4. 2015 (fikcí, poté mu bylo vhozeno do schránky). V oznámení bylo žalobci sděleno obvinění z přestupků, včetně popisu skutků a právní kvalifikace, dále byl poučen o svých základních procesních právech a povinnostech a byl předvolán k ústnímu jednání nařízenému na 12. 5. 2015. Z uvedeného vyplývá, že byl předvolán řádně a s dostatečným předstihem (§ 59 SŘ). Projednání přestupku proběhlo dne 12. 5. 2015 v nepřítomnosti žalobce ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť žalobce se k jednání, k němuž byl řádně předvolán, bez řádné omluvy nedostavil, přičemž o možnosti projednat věc v jeho nepřítomnosti byl řádně poučen v předvolání. O provedeném ústním jednání byl sepsán protokol zachycující jeho průběh, zejména dokazování. Teprve následně bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí, proti němuž se žalobce odvolal.
39. Ze správního spisu soud k výše uvedenému ještě zjistil, že žalobce uplatnil dne 11. 5. 2015 v pozdních večerních hodinách vůči prvostupňovému správnímu orgánu námitku podjatosti úřední osoby, a to elektronicky bez uznávaného elektronického podpisu. Uvedená písemnost pak byla opatřena razítkem podatelny prvostupňového správního orgánu dne 12. 5. 2015, tedy v den nařízeného ústního jednání. Přitom o nařízeném jednání se žalobce dozvěděl v dostatečném předstihu, stejně jako o oprávněné úřední osobě, protože bylo možno dovodit, že případná námitka podjatosti mohla být uplatněna dříve. Námitka podjatosti byla formulována žalobcem velmi obecně, přitom v žádném případě nešlo o omluvu z jednání. V textu námitky nebyly sděleny skutečné konkrétní důvody podjatosti, nýbrž bylo uvedeno jen obecné sdělení o tom, že oprávněná úřední osoba má vztah ke svědkům a důkazům. Dalším důvodem podjatosti měly být nějaké pasáže předvolebního programu vládní koalice města, které se týkaly trestání řidičů za přestupky. Uvedené podání navíc nebylo učiněno zákonnou formou (bylo provedeno elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu), a proto muselo být do 5 dnů potvrzeno ve smyslu § 37 odst. 4 SŘ, jinak k němu nebylo možno přihlížet. K datu provedeného ústního jednání nebylo předmětné podání ještě písemně potvrzeno (učiněno v zákonné formě), to žalobce učinil vůči prvostupňovému správnímu orgánu až dne 14. 5. 2015 (k poštovní přepravě dne 13. 5. 2015).
40. K uplatnění námitky podjatosti krajský soud dále uvádí, že žalobce nepostupoval seriózně, námitku podjatosti (se sdělením, že se k jednání nedostaví) podal velmi pozdě (krátce před jednáním nařízeným na den 12. 5. 2015, ačkoliv na to měl více než 14 dnů po doručení předvolání k jednání) a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tímto krokem správní řízení pozdrží. Žalobce se mohl bez jakýchkoliv těžkostí jednání zúčastnit. Důsledky svého neseriózního a účelového jednání tak musí nést sám. Žalobce nerespektoval hned několik poučení, která mu byla poskytnuta v rámci oznámení o zahájení správního řízení o přestupcích a v předvolání k ústnímu projednání přestupků.

41. Podle § 59 SŘ je předvolaný povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Tyto důvody je nutné řádně dokladovat. Písemná omluva musí být doručena správnímu orgánu před zahájením jednání.
42. Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
43. Žalobce byl také v oznámení o zahájení správního řízení poučen o tom, že dle § 36 SŘ může navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Toto právo bude žalobci umožněno realizovat u ústního jednání ve věci přestupků. Soud k tomu poznamenává, že toto poučení bylo součástí předvolání žalobce k ústnímu projednání přestupků na den 12. 5. 2015.
44. S ohledem na obsah správního spisu a podání označeného jako Námitka podjatosti úřední osoby bylo možno v posuzované věci dovodit, že se žalobce k nařízenému ústnímu projednání přestupků nedostavil bez řádné, důvodné a včasné omluvy, pročez byly splněny podmínky uvedené v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a přestupek mohl být projednán v nepřítomnosti žalobce se všemi důsledky z toho plynoucími. Žalobce byl totiž předem poučen také o tom, že při jednání bude seznámen se všemi podklady rozhodnutí a rovněž s obsahem spisu. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se jednání zúčastnil, bez relevantních důvodů však spoléhal na to, že jednání neproběhne.
45. Žalobce především namítal, že prvostupňový správní orgán provedl ústní jednání i přesto, že nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti úředních osob. Podle § 14 odst. 2 SŘ může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Do doby, než nadřízený rozhodne o podané námitce, může dle § 14 odst. 3 SŘ tato osoba provádět jen takové úkony, které nesou odkladu. Předně nemůže vydat meritorní rozhodnutí. Za takové úkony lze považovat především ty, u kterých hrozí např., že by je dodatečně již nebylo možné provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi. Ústní jednání sice nelze považovat za neodkladný úkon, nicméně žalobce nemohl být v dané věci na svých právech zkrácen a uvedený postup prvostupňového správního orgánu nezakládá nezákonnost rozhodnutí ve věci samé z níže specifikovaných důvodů.
46. Prvně žalobce podal námitku, aniž by ji opatřil zaručeným elektronickým podpisem. Námitku podjatosti úřední osoby podal žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně dne 11. 5. 2015 (v pozdních večerních hodinách). Zásilka obsahující předvolání k ústnímu projednání přestupku, které bylo nařízeno na den 12. 5. 2015, byla žalobci doručena již dne 26. 4. 2015 (vložená do schránky dne 28. 4. 2015), když si ji po dobu 10 dnů od zanechání výzvy nevyzvedl na poště. Z toho vyplývá, že žalobce byl o nařízeném ústním jednání

informován včas a rovněž k tomuto jednání byl řádně předvolán. Pokud žalobce trval na podjatosti oprávněné úřední osoby, mohl se ústního jednání zúčastnit a namítané zopakovat před správním orgánem. Žalobce nemohl důvodně předpokládat, že pouze z důvodu vadně podané námitky podjatosti (bez elektronicky uznávaného podpisu) bude ústní jednání odročeno. Postup správního orgánu nemohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalobce nijak nekonkretizoval, jaké důkazy nemohl v důsledku neúčasti na ústním jednání navrhnout a k čemu se nemohl vyjádřit. Sama námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla velmi obecná a nekonkrétní. Uplatněná žalobní námitka představovala pouze hypotetické úvahy bez konkrétních tvrzení.

47. Podstatný je také fakt, že usnesení o námitce podjatosti má pouze deklaratorní charakter s účinky ex tunc (od svého počátku). Pokud tedy nadřízený oprávněné úřední osoby rozhodl v dané věci, že tato oprávněná úřední osoba není podjatá, znamenalo to zároveň, že podjatá v tomto řízení nikdy nebyla. V posuzované věci bylo sice rozhodnuto o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby až po provedení ústního jednání dne 20. 5. 2015 (ústní jednání proběhlo dne 12. 5. 2015), avšak to nemohlo vést ke zkrácení procesních práv žalobce. Žalobce se v důsledku vlastního rozhodnutí zbavil možnosti být přítomen svědeckým výpovědím policistů dne 12. 5. 2015 a pokládat jim dotazy.
48. Krajský soud nespatřuje postup správních orgánů za závadný ani v tom, že o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby bylo rozhodnuto až po provedení ústního jednání. Námitce podjatosti totiž nebylo vyhověno, a tak lze uzavřít, že úkony ve správním řízení činila osoba, která nebyla podjatá, a která nebyla z řízení pro podjatost vyloučena. Pokud činí osoba, u níž je namítána podjatost, další úkony v řízení, než jen ty, které nesou odkladu, činí tak s rizikem, že pokud bude námitce podjatosti vyhověno a osoba bude z projednávání věci pro podjatost vyloučena, budou shledány její úkony za nezákonné a související rozhodnutí bude muset být zrušeno. K takové situaci však v posuzované věci nedošlo, protože krajský soud námitku žalobce shledal za nedůvodnou.
49. Soud se z výše uvedených ztotožnil se závěrem žalovaného v tom, že v řízení nebylo porušeno ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť byly splněny podmínky pro projednání přestupků v nepřítomnosti žalobce. Podání žalobce týkající se podjatosti úřední osoby nelze považovat za včasnou, bezodkladnou a důvodnou omluvu. Žalobce byl přitom k ústnímu projednání přestupků předvolán řádně a s dostatečným předstihem, k tomuto ústnímu jednání se však bez náležité omluvy (za kterou nelze považovat podání námitky podjatosti oprávněné úřední osoby) nedostavil.
50. Pokud jde o námitku žalobce, že mu měla být dána možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 SŘ), přičemž žalobce nebyl schopen seznat, kdy tento okamžik v daném případě nastane, pak k tomu soud odkazuje na obsah předvolání k ústnímu projednání přestupků ze dne 10. 4. 2015, v němž byl žalobce náležitě poučen o tom, že v průběhu nařízeného ústního jednání mu bude dána možnost v souladu s § 36 odst. 3 SŘ se vyjádřit k podkladům rozhodnutí (v průběhu jednání bude s podklady ve spise seznámen). Jelikož se žalobce bez omluvy k projednání přestupků nedostavil, ač byl řádně předvolán, musel předpokládat, že toto své právo nevyužije. Rovněž nevyužil

svého práva účastnit se ústního projednání přestupků, když se bez omluvy k jednání nedostavil, přitom však byl řádně poučen o možnosti projednat přestupky v jeho nepřítomnosti. Žalobce tedy musel být jasně srozuměn s tím, že okamžik seznamování se s podklady a vyjadřování se k nim nastane právě při nařízeném ústním jednání. Žalobce současně nemohl zcela vyloučit, že k projednání přestupků v nařízeném termínu např. nebude ustanovena jiná úřední osoba. Pokud jde o odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, pak i v tomto ohledu byly závěry správních soudů dodrženy, neboť seznamování se s podklady mělo proběhnout v době, kdy po ústním jednání již nebyl správní spis o další důkazní prostředky doplňován.

51. V další žalobní námitce žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se prvostupňový správní orgán, popř. žalovaný, vypořádal s naplněním subjektivní stránky přestupků – zaviněním žalobce. Podle tvrzení žalobce nebylo jeho zavinění řádně prokázáno a správními orgány odůvodněno.
52. Pro vypořádání se s formou zavinění sice zvolily správní orgány stručnost, avšak z tohoto důvodu nelze rozhodnutí spatřovat nezákonným. Zejména proto, že jako forma zavinění byla konstatována nedbalost, tedy nejnižší stupeň zavinění. Ze strany 4 (dole) prvostupňového správního rozhodnutí lze dovodit pochybení správního orgánu v textaci, když uvedl, že ve vztahu k držení telefonního zařízení za jízdy šlo o úmyslné zavinění, ačkoliv z celkového kontextu prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že měl tento správní orgán na mysli zavinění z nedbalosti. Uvedené pak upřesnil a chybu napravil žalovaný v rozhodnutí o odvolání, kde jasně uvedl, že v případě všech zjištěných přestupků šlo o zavinění z nevědomé nedbalosti, která z hlediska naplnění skutkových podstat předmětných přestupků postačuje v souladu s § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích. Povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s § 4 písm. b) silničního zákona řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených tímto zákonem. Také lze předpokládat, že držitel řidičského oprávnění, k jehož získání je nutná odborná způsobilost žadatele o toto oprávnění (včetně znalosti příslušných právních předpisů), by měl znát práva i povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, tj. žalobce měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu s právními předpisy. Toto stručné vypořádání se se zaviněním plně odpovídá požadavku právních předpisů, přitom způsob zavinění nebylo třeba ještě obsáhnout ve výroku rozhodnutí vzhledem ke starší právní úpravě. Šlo by spíše o formální záležitost, neboť z kontextu obou správních rozhodnutí je zavinění žalobce z nedbalosti zcela zjevné.
53. Žalobce dále namítal, že nebylo prokázáno, že nedošlo k ohrožení zájmu společnosti (zřejmě ve vztahu ke všem přestupkům, protože tuto okolnost blíže neupřesnil) a u nepředložení řidičského průkazu podle žalobce vůbec nemohlo dojít k naplnění materiálního znaku přestupku. Navíc policie si řidiče vždy lustruje. S uvedenými námitkami se krajský soud nemohl ztotožnit.
54. Krajský soud ve shodě s žalovaným k uvedenému konstatuje, že podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích spojuje v sobě pojem přestupku jak naplnění formálních znaků, tak znaků materiálních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomu odkazoval na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, podle něhož obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť jich naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely v posuzované věci existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučují. S ohledem na obsah správního spisu žalovaný podle soudu správně uzavřel, že v posuzované věci žalobce tomu tak skutečně nebylo. Samo jednání žalobce (kterým porušil zákonné povinnosti řidiče a naplnil skutkovou podstatu přestupků), tj. držení hovorového zařízení v ruce při řízení vozidla, nepředložení dokladů potřebných k řízení vozidla a řízení neosvětleného vozidla při běžném denním provozu lze považovat za natolik významné, že samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti takového provozu. Byl to právě žalobce, kdo řídil neosvětlené vozidlo v koloně vozidel a přitom držel v ruce hovorové zařízení a telefonoval. Takovým jednáním jednoznačně porušil zájem chráněný zákonem, tedy zájem nejen na dodržování pravidel silničního provozu, ale také zájem na bezpečnosti silničního provozu. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv k ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.

55. Materiální stránka přestupku pak byla naplněna i u přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, tj. nepředložení řidičského průkazu zasahujícím policistům. Jak již Nejvyšší správní soud dovodil například v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32, „(...) *formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-81). V posuzovaném případě přitom neexistují významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen chráněný zájem společnosti. Zájem společnosti pak spočívá v tom, rychle, jednoduše a bez dalších pomůcek prostřednictvím úředního dokladu osvědčit, že ten, kdo řídí motorové vozidlo, má příslušné řidičské oprávnění. Smysl a účel možnosti takového ověření je, aby motorová vozidla řídili jen lidé mající k tomu potřebnou způsobilost. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny žádné významné okolnosti, které by to vyloučily. Za takovou okolnost nelze považovat ani možnost, byť v současné době běžně aplikovanou, ověřit dálkově v příslušných evidencích přístupných policistům, že dotyčný řidič má řidičské oprávnění. Ne vždy totiž musí mít kontrolující policisté k dispozici technické prostředky k takovému dálkovému ověření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). Nelze vyloučit ani – jistě spíše výjimečnou – eventualitu, že evidence nebude odrážet ohledně konkrétního řidiče zcela aktuální právní stav (řidiči bude kupříkladu velmi krátce před silniční kontrolou zadržen jiným policistou řidičský průkaz podle ustanovení § 118b odst. 1 věty první silničního zákona, aniž by se to okamžitě projevilo v příslušné evidenci, a řidič tuto skutečnost při silniční kontrole zatají a bude tvrdit, že řidičský průkaz zapomněl). Materiální stránka přestupku by však nebyla

naplněna tehdy, neměl-li by řidič řidičský průkaz sice u sebe, ale byl-li by schopen jej prakticky okamžitě (v řádu minut) předložit, například při parkování auta či manipulaci s ním v bezprostřední blízkosti bydliště či pracoviště. To však nebyl posuzovaný případ.

56. Argumentoval-li žalobce tím, že není zřejmé, kolik bylo v daném místě a čase dalších účastníků silničního provozu, jenž mohli být ohroženi jednáním žalobce, nebo že se správní orgány nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky, či viditelností v daném místě, přičemž se podle něj měly těmito okolnostmi zabývat, neboť nerozsvícený automobil bude nebezpečný v noci, avšak minimální ohrožení bude působit za jasné viditelnosti a přes den, za malého provozu a na suché vozovce, pak této argumentaci krajský soud nemůže přisvědčit. V posuzovaném případě nelze uváděné okolnosti označit za důvody pro absenci materiální stránky přestupků. S tímto závěrem je zcela v souladu mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. 1 As 24/2013, ve kterém tento soud uvedl: *„Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahami žalovaného, k nimž se připojil i krajský soud. Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto laboratorních podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Argumentace stěžovatele, že nikoho na dálnici neohrozil, není relevantní. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.“*
57. Žalobce na svou podporu ke zkoumání naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48. K tomu soud uvádí, že předmětné rozsudky obsahují závěry, které se shodují s výše uvedeným rozbohem. Rozdíl je však ve skutkových okolnostech tehdejších případů oproti nyní zkoumané situaci. V případech řešených Nejvyšším správním soudem byly dány významné okolnosti, které mohly vyloučit, aby příslušné jednání bylo přestupkem (např. nepatrný rozsah překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, místo na kraji obce, kde k překročení došlo). Principy obsažené v odkazovaných rozhodnutích tak aplikovat lze, avšak závěry tam vyvozené již s ohledem na rozdílnost skutkových okolností nikoli.
58. V daném případě si sám žalobce musel být vědom toho, že materiální stránku přestupků naplňuje. Tvzení žalobce, že nikoho neohrozil ani neomezil, nemůže nic změnit na závěru o tom, že svým jednáním naplnil materiální stránku přestupků. V posuzované věci nebyly zjištěny takové zvláštní okolnosti, které by nebezpečnost jeho jednání snižovaly natolik, že

by materiální stránka přestupků nebyla naplněna. Jedná se spíše o štěstí a náhodu, že např. při telefonování za jízdy v koloně vozidel nedošlo k žádným závažným následkům.

V. Závěr a náklady řízení

59. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.